

„Prelepa je trnovska fara...“

Ko doseže sonce najvišjo točko na nebu, praznuje trnovska fara god svojega cerkvenega patrona sv. Janeza Krstnika, v nedeljo nato praznuje, ali »žegnanje«.

V prejšnjih časih so postavili zlasti trnovski fantje visoke mlaje in jih okrasili od tal do vrha z zelenimi kitami, ki so jih vezali in vanje vpletali živobarvne papirnatke rože, prezala, rdečelična trnovska dekle. V predvečerje so pokali možnarji, razlegala se je vesela pesem, proti nebu so švigale rakete, cerkev je bila razsvetljena, harmonikarji so vlekli mehove, da je bilo že ob sobotnem delopustu vse praznično razgibano. Rano v nedeljsko jutro se je oglašil veliki zvon in zvalil svoje manjše brate v godovno zvonjenje. Kmalu po polnoči so se zbrali zvonarji v stolpu in čakali tremutke, ki je udaril težki bat ob rob zvonca za začetek ubranega pritrkavanja. Furmanom je zaigralo srce, saj so neločljivo od svoje lepe fare in od svojih glasnikov — zvonov. Zato ni čudno, da oboje opevajo v svoji pesmi, ki je zanesla njihov sloves, po raznih pevskih zlorih čez meje, v širni svet.

K veliki maši so se pomikale Trnovčanke in Trnovčanke v svilenih oblekah, obložene z zlatino, s pečo na glavi, zavezane v petelina, moški svet pa je stopal samozavestno, kakor so to znali le trnovski župljani, čolnarji, ribiči, lovci, opekarji, pečarji, mali in veliki posestniki, vse do stare patricijske hiše Razorčeve-Trtnikove. Trnovčani so menda vzeli pomol v zakup zato, ker je mestna občina ljubljanska patronat njihove župnije.

Pred cerkvijo je bila dolga vrsta stojnic s pisanimi letom, kjer so kupovali odpustke in se med seboj obdarovali. Kuharice so se sukale okrog ognjišč in štedilnikov, pripravljale za svečano kosilo in cvrle obračane trnovske hobe.

Ob drugih prilikah so se radi postavili s svojim podkovanim karpom, ki je izreden primerek v ribjem kraljestvu. Kaj so proti njemu vsi dinozavri, pterozavri, rinocerfali? Podkovani karp odtehta vse predpoptone in popotopne pošasti. Ta zamudnik iz pradavnine se je ohranil v Trnovem in najbrže bi ga priteževali riboslovci k ribam pljuščaricam z razširjenim vzdušnim mehurjem, o katerih je pisal pokojni Pavle Groselj v »Proteus«, k ribam torej, ki tvorijo razvojno pot od rib k dvoživkam. Le tak primerek ribe izredno čudaste zunanosti, kakršen je podkovani karp, je mogoče razkazovati v čast in slavo svojega okraja in upajamo, da ga bodo vrli Trnovčani še vozili po Ljubljani.

Lahko so Trnovčani res bahavi na svojo prelepo fara, na svoj zvon in na župnišče, saj so tod župnikovali in kaplanovali gospodje, ki so z zlatimi črkami zapisani v povestnice trnovske fare.

Pesnik Anton Medved je bil tam za kaplana. Kdo ve, koliko pesmi je zasnoval in napisal v tamšnjem župnišču! In ko je odšel, se je še vedno rad vračal čez Gradščico, — »če za dolgo ne, za časek vsaj«. Nekdo je pozabil v prijateljski hiši del tobačnega pribora. Iz župnišča je poslal cerkvenika ponj z vrsticami:

»Oprost, dragi, mojo prošnjo, pozabili sem tobačno mošnjo, poželel sem te hipe kaditi iz svoje pipe, pozdrave in poklone pošilja Ti Medvedov Tone.«

To je bil prvi kaplan za trnovsko občestvo, ker je iz mehurja tlačil tobak v pipo prav tako, kakor čolnarji in ribiči. Nepozabni trnovski župnik Ivan Vrhovnik, cerkveni, lokalni in literarni zgodovinar, je župnikoval tu od 1891 do 1918, ko je po polnih službenih letih prostovoljno stopil v pokoj in ostal v župniji tudi potem v svoji hišici vse do smrti, dne 8. marca 1935. V trnovski župniji je živel skoraj 44 let.

Mnogo je delal, mnogo je pisal o tej fari in je praznoval v trnovski cerkvi svoj zlati mašo dne 27. julija 1927. Rojen je bil v šepetarski fari na god svojega patrona Janeza Krstnika. 1854. Prav ta dan je blagoslovil temeljni kamen za novo trnovsko cerkev škof Anton Alojzij Wolf. In v tej cerkvi in v tej župniji je Ivan Vrhovnik nepozabno opravil svoje duhovno in narodno poslanstvo. Minuli kresni dan je preteklo od njegovega rojstva 88 let.

Ob njegovi zlati maši se je postavila vsa občina trnovska župnika ko malokdaj. Trnovski župljani s pokojno gospo Tenentovo na čelu so mu poklonili šopek zlatega klasja in bogato pozlačeni križi. Zlati žitno klasje v znak, da se je od nove do zlate maše petdesetkrat zibal žitni klas, kakor je omenjeno v lepi pesmi »Zlatomašniku Ivanu Vrhovniku«, ki jo je priobčilo za to slovesnost »Jutro« izpod peresa pesnice Mare Lamutove. Tudi ob njegovi 70letnici je priobčilo »Jutro« prigodno pesem iste avtorice, ki je bila stalna sotrudnica kolektarja, katerega je urejeval. Med drugim pravi:

Plameneli so kresovi, švigale so v noč kresnice in tedaj so rojenice v zibel malo dete dale tajno šepetaje vmes: »Kresna noč Te je rodila s čarom svojim obdarila —

Cvele so šentjanževke plameneli so kresovi rože v noč so govorile: »Življenje Tvoje bodi posvečeno vsikdar drugim, nikdar sebi — — —

Živel je po tem geslu do zadnjega diha. Za časa župnikovanja Ivana Vrhovnika je prihajalo v župnišče mnogo kulturnih delavcev in delavk. Zahajal je k njemu pesnik Anton Askerc, ko je bil mestni arhivar, zahajala sta oba župana Hribar in Tavčar, ki sta se tudi vsako leto na Telovo v spremstvu občinskih svetovalcev udeležila procesije. Ivan Vrhovnik se je oglašal pri župniku Vrhovniku in pozneje tudi pri njegovemu nasledniku Fr. S. Finžgarju, ki je prijatelj Cankarja tudi pripravil za pot v večnost 1918.

Ko je bil Ivan Vrhovnik, dotedanji kaplan v št. Gotardu pri Trojanah, 1891 instaliran za trnovskega župnika, mu je duhovni sobrat in zvesti prijatelj Simon Gregorčič posvetil pesem, v kateri povdarja, kako je umel svoj poklic in stan združiti z ljubeznijo do naroda.

»Duhovnik vri in narodnjak Oboje Ti lepo si združil Boga si, domu zvesto služil. Tako naj služi njima vsak!«

Ko se je 1906 poslavljaj Simon Gregorčič od svojih prijateljev na Kranjskem, je bil gost v trnovskem župnišču. In nekega dne

Spominski plaketi Ivana Šubica in Ivana Hribarja v palači TSS

25 let tehniške srednje šole

Ljubljana, 27. junija

Z odlokom ministra za javna dela od 19. junija 1917 sta se na Državni obrtni šoli v Ljubljani ustanovila višja oddelka Stavnica strokovna šola in Višja obrtna šola mehansko-tehniške smeri. Prva letnika obeh višjih oddelkov sta bila odprta na šolskim letom 1917-18. Z ustanovitvijo višjih oddelkov se je zavod po tedanjem in še današnjem ustroju obrtnega šolstva razširil v najvišje obrtno učilišče. Že z drugim semestrom leta 1920-21 se je uveljavila izprememba imena v Tehniško srednjo šolo in sta navedena višja oddelka današnji arhitektonsko-građbeni odsek in strojni odsek tehniške srednje šole. Leta 1925. je tehniška srednja šola dobila še elektrotehniški odsek in leta 1929. še geometrijski odsek, ki pa je bil po dveh letih ukinjen.

Leta 1921. so zapustili zavod prvi absolventi — diplomirani tehniki in je novi stan postopoma uspešno izpolnil vrzel med gospodarsko močnimi inženjerskimi vrstami in vrstami številnih absolventov delovodskih šol. Danes pozna že vsak naše nove pionirje na tehniškem polju, ki se uveljavljajo kot graditelji oziroma kot stavebniki, tehniški uradniki v državnih, samoupravnih ali privatnih ustanovah ter kot samostojni podjetniki. Z letošnjimi absolventi je do danes dovršilo Tehniško srednjo šolo v Ljubljani vsega 1119 diplomiranih tehnikov, in sicer 354 građbenih tehnikov,

468 strojnih tehnikov, 227 elektrotehnikov ter 70 geometrov.

Za ustanovitev tehniške srednje šole v Ljubljani sta najbolj zaslužna tedanji ljubljanski župan Ivan Hribar in prvi direktor ljubljanskih obrtnih šol Ivan Šubic. Ivan Hribar je s svojo vztrajnostjo in odločnostjo dosegel potrditev širokega stavbnega programa in načrta v letu 1911 dograjene ponosne stavbe tedanje Državne obrtne šole na Mirju, ki jo je zgradila mestna občina na lastne stroške in v kateri je nova višja šola takoj dobila svoje potrebne — že pripravljene — prostore. Ivan Šubic pa je kot direktor obrtnih šol neumorno deloval na sodobnem reformiranju obrtnega šolstva in končno dosegel, da se je šola razširila v najvišji tip obrtnega učilišča. Na stroške trgovske in obrtne zbornice ljubljanske, ki je od vsega početka vsestransko pospeševala razvoj obrtnega šolstva, sta oba zaslužna moža dobila spominski plaketi v šolski avli. O težkočah in narodnostno-političnih ovirah za ustanovitev najvišjega učilišča v Ljubljani nam obširneje pripoveduje spominska knjiga, ki jo je Tehniška srednja šola izdala leta 1938. ob 50letnici prve državne obrtne šole v Ljubljani.

Ob 25letnici počastimo zaslužne naše močje, pozdravljamo tako važen šolski zavod za napredek naše tehnike in gospodarstva in izražamo priznanje našim diplomiranim tehnikom!

Trganje krompirjevega cvetja

Ljubljana, 27. junija

V zvezi z notico v nedeljskem »Jutru« smo prejeli od g. inž. Zaplotnika naslednji prispevek:

Krompirjevo cvetje za pridelek krompirja ni posebnega pomena. Saj poznamo krompirjeve sorte, ki le redko ali sploh ne cvetijo, poznamo pa tudi sorte, ki redno prav obilno cvetijo. Pri teh bujno cvetočih sortah je obilno cvetje gotovo znak zdravlja in življenjske sposobnosti, nasprotno pa malo cvetja pri taki sorti pomeni, da seme ni bilo za sadnjo sposobno. Če pa imamo opravka z raznimi sortami, pa iz cvečenja ali necvečenja ne moremo delati kdve kakšnih sklepov na pridelek. Saj krompirjev pridelek to so gomolji, ki so rastni, vegetativni organi, nima nobene direktne zveze z razplodnimi organi, s cvetjem. Zato za večji ali manjši pridelek ni odločilno, ali pustimo krompir mirno cveteti, ali pa v celoti ali samo deloma obtrgavamo krompirjevo cvetje.

Vsekakor s hojo po nasadih tlačimo zem-

ljo. S tem pospešujemo izhlapevanje vlage in povečavamo nevarnost suše. Suša je krompirju gotovo bolj nevarna, kakor pa lastno cvetje. Razen tega krompirju bolj prija rahla kakor pa zbita zemlja. Kdor ima dovolj časa, ki bi ga rad žrtvoval svojemu krompirju, naj namesto da obtrgava krompirjevo cvetje, če je potrebno, vzame v roko ob primernem času motiko, ki mu bo bolj gotovo pomagala do boljšega pridelka, kakor pa trganje cvetja. Po vsakem močnem nalivu naj krompir plitvo okoplje, tudi še zdaj, ko je osut, in naj razbije skorjo, ki se dela na površini zemlje. Istočasno lahko popravi grebene in jih nekoliko prisuje. Ne sme pa tega delati, dokler je zemlja mokra. Počakati je treba, da se površina toliko osuši, da se pri hoji ne vidiramo v zemljo in da za seboj skoraj ne puščamo sledi. Se v enem primeru je koristno hoditi po cvetočem krompirju, če smo pri okopavanju in osipanju prezrli kak močno rastoči plevel, ali če se je tak plevel pojavil pozneje, je prav, da ga izru-

simo Vrhovnika in Gregorčiča srečevali po ljubljanskih ulicah. Pesnik Gregorčič se je odpravil v Ribnico k svojemu prijatelju notarju Ignaciju Gruntarju in od tam skozi Ljubljano na svoj dom.

Ivan Vrhovnik je bil idealno požrtvovalen, vreden in marljiv, plemenit, brezprimerno skromen in ponižen, vse življenje pa delaven od rane zore v trdo noč. Kristljivo čist značaj ga je tesno vezal s častiljivim knjigoljubom msgr. Tomom Zaplatnikom. Svojege odličnega župnika se trnovski župljani vedno hvaležno spominjajo. Pokojnemu župniku Ivanu Vrhovniku je sledil g. Fr. S. Finžgar. Tudi ta duhovni pastir Trnovčanov je po vstopu v pokoj ostal med njimi in sveže dela dalje.

Lahko so Trnovčani ponosni na svoje župnike, pa tudi na druge odlične osebnosti, ki živijo in delajo pod trnovskim zvonom, saj je mnogo ljubljanske učenosti v župniji in ta učenost slovi preko meje. Tu di mojster Jože Plečnik ima svoj dom v sosesčini trnovske cerkve, brata Kralja tam ustvarjata in tam je živel skladatelj Emil Adamič.

Trnovska fara in trnovski zvon sta že davno privabila marsikoga v svojo bližino. Francé Prešeren omenja v svojem sonetu Trnovo kot kraj nesrečnega imena, ker je prvič srečal Julijo Primčevno na pragu trnovske cerkve. V trnovski okraj je Prešeren sploh mnogo zahajal.

Trnovska cerkev je videla že mnogo lepih nevest in svečanih porok. V prejšnjih časih so napravili fantje »šrangce«. Zvezali so svilene rute, ali spelj zlate veržice čez cesto in ženin se je moral odkupiti, da so pustili okrašena vozila naprej. Fantje so bili oblečeni v domačo noš, da sta se še bolj odražala njihova stasnost in mladeniški ponos.

jetno. Vselej pa moramo paziti, da ne poškodujemo krompirjevih rastlin. Če je zemlja dovolj rahla in če nasad ni zapleten, bomo krompir pustili pri miru, naj cvete po svoje. Kajti mi smo za letošnji pridelek že doprinesli svoje, zdaj pustimo še krompirju, da bo delal svoje. Saj napak in pomanjkljivosti na letošnjem pridelku ne moremo več dosti popraviti. Skušajmo pa bomo pač uporabiti za prihodnje leto.

S tisto strokovnega stališča pa je opravičen, da hodi po cvetočem krompirju samo oni, ki ga prideluje za seme. On odstranjuje rastline, ki so bolehe in ki ne ustrezajo sorti, ki jo on goji. Pri tem poslu mu je cvet dobrodošel pripomoček, da lažje razloči tuje sorte.

JAMA MADELEINE

diplomirana terapevkinja za govorilno, glasovno in dihalno motnjo, deluje na šolski polikliniki, doma: Ašbetova 4: torek, četrtek, sobota od 10. do 16.

Krompir za Ljubljano

Mestni preskrbovalni urad vabi vse trgovce na drobno, ki pri njem dobivajo majhne, naj se zaradi nakazila krompirja zgleda v torek 30. t. m. v sobi št. 8, II. nadstropje Mestnega doma. Trgovci skupne nabavne in prodajalne zadruge in Gospodarske zadruge določa nakazila in krompir pri teh zadrukah. Trgovci naj po krompir gredo tudi še v torek 30. t. m. tja, kjer jim bo nakazan, a konsumenti ga bodo lahko dobili že v sredo, dne 1. julija po en kilogram na osebo za odrezek H julijske živilske nakaznice pri tistih trgovcih, kjer jemljejo blago na karte. Seveda velja ta količina samo za črko H in samo za prvo pošiljko krompirja.

Kantata „Ojki“

V nedeljo, dne 28. junija, ob 14.15 bo odigral EIAE Radio Ljubljana izvedbo zadnjega dela Gregorčič-Sattnerjeve kantate »Ojki«. Njena prva dva dela smo slišali letošnjo cvetno nedeljo (»Glej, prišla oljčna je nedelja«), jutri pa bosta radijski orkester in komorni zbor, ki ju vodi dirigent Drago Mario Šijanec, s sodelovanjem basista Toneta Petrovičiča izvedla še poslednji del kantate p. Hugolina Sattnerja. Koncert se prične s pozdravnim zborom

»Oj drago oljkovo drevo, pozdravljam te srčno!«

Sledila bo gorač želja, ki jo naš veliki pesnik Simon Gregorčič takole oblikuje:

»O, da bi ti mladica mila nevihto tudi tolažila, Da v meni vsaj bi jo vmirala! Srce mi pravi, da jo boš. Še prej ne, ko me boš kropila.«

Nato skladatelj s pretresljivo žalno koraknico slika prived svoje smrti. Bas-solo poje:

»Pred domom vidim nizko sobo, a v sobi bled svetlobo, med svečami pa spava mož — — — on trdno spi, nevzdravno spi.

Oj bratje, ko se to zgodilo bo, tedaj končana pot bo moja, in konec bo težav in boja.«

Tukaj se solistu priključi zbor in zapoje ob svečanih akordih orkestra:

»Tedad potihne za vsekdar srca mi in sveta vihar.«

Oba, pesnik in skladatelj, tega trenutka ne slikata pesimistično, nego jasno, mogočno, osvetljeno z zarjo večnosti.

S koncertom bo gotovo zelo ustrezno ljubiteljem Gregorčičeve poezije in plemenite Sattnerjeve lire.

Ali gobe res potujejo?

O tem je bila v »Jutru« 25. t. m. povzeta beležka po nemških jnevniki, ki so objavili, da so nemški znanstveniki zadnje čase razglabljali vprašanje, zakaj je zadnja leta (od 1938 dalje) razmeroma malo gob. Sodiijo, da je to v zvezi z močno vlago tal, zato se skušajo gobe rešiti na bolj vzvišene prostore. V sušnih letih, je bilo zapisano, se vračajo gobe s prisojnih mest v vlažnejše kraje.

Povprašali smo o tej zadevi našega izkušnega gobarja g. Ante Bega st., ki nam je k temu izjavil: »Vse skupaj je kričeca bedastoča. Goba je rastlina kakor drevo. Ali drevesa potujejo? Resnica je le, da gobe seme (tros) vzklajajo na pripravljenih tleh, da razvije podgobje (micelij), pajčevini podobno nitkasto mrežo. Ker imajo nekatere gobe na milijarde semen (trosov), ki jih vsaka sapica raznaša na kilometrske razdalje, padajo torej povsod na zemljo, toda vzklajajo jih le neznaten odstotek, ki pride v stik s pripravno zemljo, to se pravi tam, kjer gobe rastlinske ali organske snovi, kajti gobe so zajedalke (parasiti). Na vzklajevanje trosov in na razvoj podgobja pa vpliva poleg pripravljenosti tal tudi temperatura. Samo zato dobimo v sušnih letih več gob na sončnih in vlažnih tleh, nasprotno pa je v vlažnih in hladnih letih več gob na prisojnih bregovih.«

Četrta produkcija Glasbene akademije

Ljubljana, 27. junija

Izbrane skladbe Novaka, Ladukina, Händla, Beethovna, Wienlowskega, Šopskega in Delbese so pozivljale, spored četrte sklepne produkcije naše Glasbene akademije in Srednje glasbene šole. S smiselnim, solidnim izvajanjem so se odlikovali vsi nastopajoči, ki oblikujejo svoje znanje in oplojajo svojo glasbeno nravo v izvrstni šoli doc. M. Lipovška, prof. J. Šlajsa, ravnatelj J. Betetta, prof. A. Ravnikar in prof. J. Ravnikar. Vendar kaže vsakdo izmed gojencev svoje posebne vrline, ki jih pri izvajanju skladbe s pridom uveljavlja.

Na močnejši so bili na smotni produkciji violinisti Jurij Gregore, absolvent IV. letnika GA, sopranistka Nada Stritarjeva in pianistka Ksenija Ogrinova. Gregore se lahko ponaša z dovršenim tehničnim znanjem in poduhovljenim violinskim sviranjem, kar ga usposablja k doseganju oblikovanju tonov ter nedvomnemu bodočemu razmahu. Je pravi mojster strun z virtuozno spretno roko in umetniško dušo. Stritarjeva je presenetila z zvonkostjo, nežno ubranostjo svojega soprana in s svojimi kolarturnimi preizkusmi, ki nam odkrivajo odlično solistiko, ki se bo kot koloraturka lahko zelo izpopolnila. Če bo ostala zvesta tradicijam Betettovih šol. Ta šola precej terja, pa mnogo, mnogo prinaša. Ksenija

Juka je vzcvetela

Ljubljana, 27. junija

Pozornost je zbudila nizki palmi silena rastlina Yucca, ki se je te dni bohotno razcvetela na Ferantovi vrtnariji v Gregorčičevi ulici. Ta rastlina raste samo v vročem pasu, pogosto jo srečamo tudi v Dalmaciji. Zato je velika sreča za lastnika, da mu je letošnjo mrzlo zimo srečno prezimila. Pre-

cej čudno je pa to, da bo po srečno preživeti trdi zima juka letošnjo poletje najbrž predana pogini! Ta rastlina cvete v svojem življenju le enkrat, redkokdaj dvakrat ali celo večkrat. Ko oveneje cvetovi, prične hirati tudi rastlina ter se končno osuši. Cvetje pa le vsaki dvajset let. Tule je letos vzcvetela prvičkrat po dvajsetih letih življenja. Pognala je nov vrh, na katerem je zdaj nad en meter visoko razcvetela, ki ga tvori veliko število zvonastih, belih cvetov.

Ogrinova združuje ročno spretnost, tehnično izvežbanost, ki je potrebna pri oblikovanju čistih, polnih klavirskih tonov, s čustvenim občutjem, ki pomaga poglabljati umetniški izraz glasbene reprodukcije.

Z globoko doumljivo soigro na klavirju sta dopolnila izvajanja I. Gregorica in N. Stritarjeve ob spremljevalca prof. Ravnikar in Samo Hubad.

Nastopila sta še Janez Komar, gojenec II. letnika SGS, in Jelka Suhadolnikova, gojenka III. letnika SGS. Oba sta pokazala mnogo zdravega smisla za jasno, dobro klavirsko izvajanje, pa tudi nadarjenosti in prisrčne glasbene vneme. Tehnična osnova, ki na njej gradita, ju bo vodila k napredku in zmerom lepšim uspehom, pa tudi ljubezen do glasbe ter iskreno občutje.

Občinstvo je tudi sinoči napolnilo veliko filharmonično dvorano. Dajalo je navdušenega priznanja mladim, nadarjenim gojenkam in gojencom, od katerih so nekateri že na pragu mnogo obetajočega glasbenega delovanja.

General Ritchie

V Tobruku so zaveznike čete zajele na čelu vse posadke 6 angleških generalov. Njihov vrhovni poveljnik se je pa seveda tačas mudil na drugem mestu, bogve kje v puščavi, kjer ima svoj tovrstni avto jako dobro skrit in baje zelo spretno urejen za svoj glavni stan. O generalu Ritchieju nam pripoveduje berlinski tednik »Das Reich«: »Star je bil šele 44 let, ko so mu zaupali vojno srečo v Severni Africi. Povzpel se je prav nenadno. Po prvi svetovni vojni je prišel kot podporočnik na francosko fronto, nato v Mezopotamijo in je kot stotnik šele 1930 napredoval za majorja, ko je bil štabni častnik v vojnem ministrstvu in je sodeloval v vojni v Palestini. Nato je bil dodeljen severnemu poveljstvu v Indiji. Leta 1937. se je vrnil v Anglijo in odtlej je novi podpolkovnik Ritchie prišel svojo presenetljivo kariero. Že 1939 je bil brigadni general, 1940 celo nadomestni šef generalnega štaba pri angleškem vrhovnem poveljniku na Blížnjem vzhodu. Zadnjega pol leta pa je tisti mož, o katerem je Anglija pričakovala, da bo »pometil nasprotnike iz Afrike«.

Ritchie je v ostalem skromen, škot od glave do pete. Zavoljo sivih, redkih las je videti starejši kakor je v resnici. Kratka pipa in prištrizeni črni brki so sestavni del njegovega mirnega, energičnega obraza. Visok je 1.86 m, širokopleč in čvrst, na glasu kot izredno vzdržan pešec, vsojokom pa v strah zaradi stroge discipline. Neki angleški poročevalec ne ve o njem poročati nič bolj značilnega kakor to, da je docela normalen človek. Nikoli ga ni videti drugače kakor v ponošeni uniformi. Rad dobi se v obilje je in plje whisky. Razgovoriti so in njim je skoraj nemogoče. Samo takrat so njegovi stavki daljši od starih besed, če slučajno vidi kakega šoferja, ki napadno ravna s motorjem tovornega avtomobila. Kajti če je Ritchie sploh za kaj posebno vnet, tedaj je to njegova vna za transporte. In je nepopravna, da taka vna v puščavi ni treba paziti.

Pisec končuje: »Dobrih četnih oficirjev je na svetu dovolj. Pol leta je imel Ritchie časa, da bi spoznal svojo nalogo in pripravil svoje odločitve. Kratki tedni bodo pokazali, ali se kaj skriva za suho fasado povprečnega generala, preko katere se general Neil Methuen Ritchie doslej ni dvignil.«

* Strela zadela tri žanjice. Iz Pise poročajo, da je pri žetvi na posestvu inženjerja Crene v Vechianu nevihta presenetila večjo skupino žanjic. Nekatere izmed njih so se zatekle vredit pod neko drevo. Ta neprevidnost je bila usodna za tri žanjice. Nenadoma je namreč udarila strela in električna struja je vrgla na tla tri ženske ter jim prizadela hude poškodbe. Ena izmed njih, 23letna Flora Tozzi, je tako hudo ožgana, da se boje za njeno življenje. Ostali dve 28letna Eliza Barsanti in 25letna Luigia Micheli sta zadobili hude opekline.